

Rom 11, 8

8: Slik som det står skrevet: Gud har gitt dem en sløvhetens ånd, øyne så de ikke skulle se, og ører så de ikke skulle høre helt til denne dag.

Her får vi nå en skildring av hvordan Gud i sin straffedom forherder og forblinder de som forakter ham. Denne skildringen er så forferdelig at den jo burde vekke hvert éne menneske opp til å frykte for en slik ubotferdighet og ulydighet overfor Guds nådes kall, så en ikke pådrar seg en slik dom. Slik som det står skrevet. Paulus tar fram Skriftens egne ord om dommen som skulle ramme Israel når de forherdet seg, og viser at denne dommen var forutsagt tidlig i deres hellige skrift. Det profetiske ord har han først og fremst hentet fra Jesajas bok, dels fra kap. 6: 9-10, dels fra kap. 29: 10. Her sammenfatter han dem til et kort uttrykk: Gud har gitt dem en sløvhetens ånd, øyne så de ikke skulle se, og ører så de ikke skulle høre helt til denne dag. Ordene "helt til denne dag" synes å være tatt fra 5Mos 29: 4. Der finner vi disse ordene igjen, riktignok i en annen form og hvor det lyder slik: "inntil denne dag". Men Paulus kan her også selv, helt uavhengig, tenkes å ha gjort denne tilføyelsen. Som om han ville si at akkurat slik som det skjedde før, slik går det også for seg i dag.

"En sløvhetens ånd", en "bedøvet ånd", en "dvalens ånd". Uttrykket ser ut til å være tatt fra Jes 29: 10 der det heter at "Herren har utøst over dere en dyp søvnens ånd. Han har tillukket deres øyne ...". Ordene "sløvhetens ånd" minner også om de stedene hvor det sies at folket har "fått Guds vredes beger å drikke", eller "vin å drikke så vi ravet" - altså en drikk som gjorde at de ravet og falt (Jes 51: 17, Sal 60: 5). De fikk en ånd hvor all sunn vurdering er borte, slik at en gjør og taler det som er galt. Og en forstår ikke at det er galt, men tror en handler og taler klokt. Det er en slik ånd som her kalles for "en sløvhetens ånd" (sv: en "bedøvnings ande"). Og i det skriftstedet vi nevnte, Jes 29: 10, tales det ikke bare om hvordan Herren har utøst over folket en dyp søvnens ånd, og har tillukket deres øyne. Der er også en malende skildring av hvor omfattende sløvheten er, og hvor fullkomment den utelukker all mulighet for å fatte Guds ord. Det står at Gud "har tillukket deres øyne - profetene. Og han har tillukket deres hoder - seerne. Slik er synet av alt dette (sv: profetsynet) blitt for dere som ordene i en forseglet bok. Gir en den til en som skjønner skrift, og sier: Les dette! - så sier han: jeg kan ikke, for den er forseglet. Eller en rekker boken til en som ikke skjønner skrift, og sier: Les dette! - så sier han: Jeg skjønner ikke skrift" (v. 10-12).

Dette er profetens skildring av dommen over forblindelsen - i sannhet en forferdelig skildring. Med åpne øyne som ser - dvs. som tror at de ser - skal de likevel ikke kunne fatte de mest tydelige Guds ord. Det skal være som en "forseglet bok", eller bortgjemt bok for dem. Og akkurat slik viser det seg også å være i dag. Og det ikke bare blant jødene, det samme skjer innen kristenheten. De ser og hører Guds ord, de erkjenner det er Guds ord, men har ikke fått motta noe som helst av Guds eget budskap i Skriften.

Og årsaken til at Gud forblinder menneskene på denne måten, det ser vi i neste verset i det samme kapitlet: "Og Herren sier: Fordi dette folket holder seg nær til meg med munnen og ærer meg med leppene, men hjertet er langt borte fra meg, og deres frykt for meg er et menneskebud som de har lært ...". Å, måtte hvert eneste menneske legge nøye merke til disse ordene! Her er den egentlige årsaken til straffedommen over forblindelsen; menneskene er falske og hyklerske i sin kristendom, gir bare Gud munnens og leppenes tilbedelse, men ikke hjertets kjærlighet og lydighet. De vil ikke oppriktig gjøre alt det han ber om, men velger bare ut av Guds ord det som passer dem, og gjør bare visse gjerninger for Gud. Hvis de derimot vendte om, og var innstilt på å gjøre alt etter Guds vilje, og gjøre det straks, så skulle de snart få kjenne sin fortapte tilstand, hvordan de var fanget under synden og djevelen. Da skulle de for alvor drives til å søke Herren. Og slike knuste og søkende sjeler gir Gud alltid sin nåde og sitt lys.

De kan nok være kristelige, være trofaste kirkegjengere, forstå de kristne sannhetene og bekjenne dem med munnen. Men når de ellers i alle livets forhold går den veien de selv velger, og fortsetter i sin uomvendte tilstand, tjener sine avguder i synd og forfengelighet, og ikke gir Herren hjertet sitt, da er jo hele deres omgang med Herren bare hykleri. Da blir hans rettferdige dom denne: Fordi dette folket holder seg nær til meg med munnen og ærer meg med leppene, men hjertet er langt borte fra meg ... så skal jeg også ta lyset fra dem, så de ikke skal få leke seg med det, og drive å spotte meg. Jeg skal gi dem en "dyp søvnens ånd, øyne så de ikke skal se, og ører så de ikke skal høre".

Det som er så skremmende og så tankevekkende her, er at det er Gud selv, den store og kjærlige Gud, som til sist straffer dem slik, de som forakter ham. Han forblinder dem, så de går evig fortapt. Altså den samme nåderike Gud som brenner av kjærlighet til menneskene så han gav sin egen evige Sønn for oss, og forlater de verste synderne all deres skyld mot ham, - bare de opphøyer Sønnen og blir hans disipler. Den samme Gud som alltid forlater de hjelpeløse barna sine all deres synd, og til sist vil gi dem en evig herlighet - selv om de i seg selv bare fortjente hans vrede. Denne kjærlige Gud er det som utøser "en dyp søvnens ånd" over andre mennesker, så de blir ubehjelpelige og blinde. Det skjer over dem som står imot hans kall, og bare hykler overfor ham med ytre gjerninger. Og denne forferdelige straffedommen har han altså latt komme selv over sitt eiendomsfolk, over sin venn Abrahams barn, når de begynte å hyle for hans åsyn. Her får vi se Guds forskrekkelige rettferdighet - se at "Gud lar seg ikke spotte!". Se at samtidig som han er overmåte nådig mot fattige syndere som hører hans røst og lar seg lede til omvendelse og tro, så er han en forskrekkelig hevner over dem som forakter ham, som står imot hans nådige kall.

I Jes 6: 9 gir han profeten denne befalingen: "Gå av sted og si til dette folket: Hør og hør, men forstå ikke! Se og se, men skjønn ikke!" Dvs. hør og se hvor mye dere vil - så skal dere likevel ikke kunne forstå eller gripe det. I den grad skal hjertene deres forherdes. Og alt sammen bare fordi de, den gang Gud med sin Ånd søkte dem i sin nåde, og det dermed var mulig for dem å oppfatte og lyde hans røst, likevel i sin ulydighet ikke hørte på det kjærlige kallet. Men Herren tilføyer også her: "Gjør

hjertet sløvt i dette folket, gjør ørene tunghørte og klin øynene til, for at de ikke skal se med øynene og høre med ørene, og slik at hjertet ikke skal forstå og omvende seg, så det kan bli legd. Da spurte jeg: Hvor lenge, Herre? (hvor lenge skal denne forherdelsen vare?) Og han sa: Til byene er ødelagt og folketomme, og husene uten mennesker, og landet er ødelagt" (v. 10-11).

Slik talte altså Herren om Israel. Og nå står vi og ser hvor presist alt dette gikk i oppfyllelse. Så spør vi: Skulle ikke noe slikt vekke hvert éneeste menneske? Men nei! Mange vil fortsatt ikke kunne se og vekkes opp av dette, - alle de blant oss som ligger under den samme forblindelsens dom. Her ser vi hva det vil si at mennesker er forblindet. Måtte Gud i sin nåde skåne oss alle fra dette! "Det er forferdelig å falle i hendene på den levende Gud".

Og må så ingen tro at denne forferdelige måten Gud handlet på, bare gjaldt Det gamle testamentes tid. Nei, Jesus Kristus uttalte, midt i sin kjærlige nidkjærhet for sjelers frelse, samme dom over dem som hørte ham den gang, men ikke adlød hans røst, ikke ville la den slippe inn i hjertet til omvendelse og tro. Bare se det vi leser i det trettende kapitlet i Matteus. Da disiplene spurte ham hvorfor han talte til folket i liknelser, som de ikke forstod, svarte han: "Dere er det gitt å kjenne himlenes rikes hemmeligheter, men dem er det ikke gitt. For den som har, han skal få mer, og han skal ha overflod. Men den som ikke har, han skal bli fratatt selv det han har. Derfor taler jeg til dem i liknelser. For selv om de ser, så ser de ikke, og selv om de hører, hører de ikke og forstår de ikke. Og på dem blir Jesajas profeti oppfylt, som sier: Når dere hører, skal dere høre, men ikke forstå, og når dere ser, skal dere se, men ikke skjelne. For hjertet til dette folket er blitt sløvet. Deres ører har vanskelig for å høre, og sine øyne har de lukket til, så de ikke skulle se med sine øyne og høre med sine ører, så de ikke skulle forstå med sine hjerter og vende om, så jeg kunne få lege dem".

Tenk for noen forferdelige ord fra denne Frelseren som er full av nåde! Han sier altså uttrykkelig at det er "derfor" han taler i liknelser, for at noen av folket ikke skulle fatte det -! Han sa: "Dem er det ikke gitt" - "den som ikke har, han skal bli fratatt selv det han har". Og det som disse "ikke har", det er mottakelighet for Guds røst, når han taler til dem. Det som de da "skal bli fratatt", det er selve lyset. Det samme sier også apostelen i 2Tess 2: 10-12: "Fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, av den grunn skal Gud sende dem villfarelsens makt, så de skal tro løgner, for at alle de som ikke trodde sannheten, men hadde glede i urettferdigheten, skal bli dømt". Legg merke til at så langt går Guds rettferdige vrede når han dømmer med forblindelse. Han ikke bare holder tilbake lyset fra dem, men "sender dem" også "kraftig villfarelse, så de tror løgner" og blir fordømt.

Dette siste skriftstedet forklarer også et forhold som ofte virker uforståelig på ærlige sjeler. Det skjer av og til, spesielt når evangeliet forkynnes med kraft og velsignelse et sted. Da oppstår også ofte de kraftigste villfarelser, som spres i tale og skrift. Ja, det oppstår åpenbare angrep mot troen på Gud og Kristus. Da blir mange Guds barn redde for at flere skal bli ført bort fra selve hovedsannhetene, og rett og slett forvandles til Gudsfornektere. Men da må vi huske at når slike ting skjer, da skjer det som Guds straffedom over dem som ikke vil vende om. Som på tross av all den Guds nåde som tilbys

dem, ikke vil høre, men alltid står imot Guds Ånd. Og vi må ikke diskutere hvordan Gud dømmer. Selv når det skjer i så forferdelig vrede at han "sender dem kraftig villfarelse", så de ikke vil tro sannheten.

Selvsagt gjør det vondt, ja, det er forferdelig å se hvordan udødelige sjeler skal bedras slik og forherdes "så de skal tro løgnen", ... så "de skal bli dømt". Men vi må også huske på at det er ikke noen bagatell, det de har begått mot den store Herren, når de stod imot og foraktet all hans nåde. Når de til og med ikke bare har hørt hans ord forkynt i Åndens kraft, men også har sett hvordan Guds Ånd har virket at mange mennesker ble omvendt i landet. Og likevel stått imot den kraftige vekkelsen som lå i alt dette - og kanskje også kjent hans kjærlige kall på sine egne hjerter. Men likevel foraktet alt sammen, og bare vendt seg til verden og selvopptatthet. På en så forferdelig forakt mot Gud må det jo også følge en forferdelig dom. Gud er større enn menneskene. Selvsagt er det forferdelig at mennesker skal gå fortapt. Men det er ikke noe mindre at den store Gud skal bli foraktet og spottet.

Det blir nok også et forferdelig syn, når dommeren på den siste dag viser de ufrelste bort til den evige pine. Da vil Gud være stor og herlig for de rettferdige. Da ser de ikke på de ubotferdiges ondskap som om den ikke fortjener en slik straff. Selv vil de undres over Guds store nåde og miskunn, så han frelste dem selv på tross av all deres synd og uverdighet. Og med tanken på de ufrelste vil de opphøye Guds rettferdighet, og bare si: Gud, "sanne og rettferdige er dine dommer!" Dette bør vi huske på når mennesker som har hørt, men foraktet sannheten, blir forført av store villfarelser. Straffedommen er forferdelig - men ikke større enn deres synd. Hvis vi synes Guds straff er for stor, da kommer det bare av at vi ikke selv ser Gud så stor som han er. - Men igjen går vi tilbake til teksten. Nå føyer Paulus til ennå et vitnesbyrd fra Skriften om denne forblindelsens dom: